

Sygn. akt VP 359/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu 23 listopada 2018 roku w Rybniku

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko Spółce (...) S.A. w B.

o świadczenie rekompensacyjne z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla,

1. zasądza od pozwanej Spółki (...) S.A. w B. na rzecz powódki kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) tytułem świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. nakazuje pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 359/18

UZASADNIENIE

W pozwie (odwołaniu) powódka M. B. wniosła o zasądzenie od Spółki (...) S.A. w B. 10 000 zł świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraconego węgla. W uzasadnieniu wskazała, że jest wdową pobierającą rentę rodzinną po mężu, który zmarł mając ustalone prawo do renty. (vide k. 3)

W odpowiedzi na ww. pozew strona pozwana wniosła o jego oddalenie wskazując, że powódka nie jest „osobą uprawnioną” w rozumieniu ustawy z 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz. U. z 2017, poz. 1971), gdyż wraz z wnioskiem nie przedłożyła dokumentów dotyczących uprawnień rentowych męża. (vide k. 19)

Sąd ustalił:

Mąż powódki, L. B. był zatrudniony na stanowisku młodszego górnika pod ziemią a następnie górnika pod ziemią w KWK (...) w okresie od 17 lutego do 25 sierpnia 1962 roku i ponownie od 15 lipca 1976 roku do 15 grudnia 1979 roku. W okresie od 16 grudnia 1979 roku pobierał rentę z tyt. niezdolności do pracy ogólnego stanu zdrowia, a od 4 października 1985 roku rentę z tyt. niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Jak rencista otrzymywał deputat węglowy. L. B. zmarł 21 czerwca 1992 roku.

Dowód: umowa o pracę oraz k. 1 akt osobowych L. B., zaświadczenie zwolnienia z pracy k. 14, kwit świadczenia k. 6, zaświadczenie z 3 kwietnia 2018 roku k. 10, decyzja ZUS przyznająca rentę k. 7v, zeznania świadka B. P. k. 66v, wniosek o przyznanie bezpłatnego węgla k. 93.

Na mocy decyzji z 20 sierpnia 1992 roku (wydanej na skutek wniosku powódki z 13 lipca 1992 roku) powódce, jako wdowie po L. B., przyznano rentę rodzinną. Od śmierci męża do 2014 roku pobierała także deputat węglowy.

Dowód: decyzja z 20 sierpnia 1992 roku k. 7-8, zaświadczenie z 23 stycznia 2018 roku k. 9, zeznania świadka B. P. k. 66v, wniosek o przyznanie bezpłatnego węgla k. 92.

Decyzją z 23 marca 2018 roku pozwana odmówiła powódce przyznania świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Uzasadniła, że śmierć męża powódki nastąpiła w czasie trwania jego stosunku pracy, a zatem nie nabył on uprawnień do emerytury/renty.

Dowód: decyzja z 23 marca 2018 roku k. 5.

Powyższy stan faktyczny a Sąd ustalił go w oparciu dowody z wskazanych wyżej dokumentów a także na podstawie zeznań świadka B. P., które łącznie z dowodami z dokumentów tworzyły spójny i logiczny obraz sprawy.

Podstawą ustaleń faktycznych nie stały się pisma z 16 i 24 lipca 2018 roku (k. 54 i 55), gdyż nie zawierały żadnych informacji pozwalających na ustalenie faktów istotnych dla sprawy.

Błędne jest twierdzenie pozwanej wyrażone w decyzji odmawiającej prawa do rekompensaty, iż L. B. zmarł w czasie trwania jego stosunku pracy. Jak wynika z zaświadczenia pracy, w KWK (...) pracował do 15 grudnia 1979 roku a zmarł w 1992 roku. Fakt przyznania mu prawa do renty oraz jej pobierania został udowodniony za pomocą zaświadczenia ZUS z 3 kwietnia 2018 roku wskazującego, że „zmarły od 16 grudnia 1979 roku pobierał rentę z tyt. niezdolności do pracy ogólnego stanu zdrowia, a od 4 października 1985 roku rentę z tyt. niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową”. Powódka przedłożyła także kwit świadczenia z czerwca 1992 roku. Sama prawo do renty (rodzinnej) nabyła dopiero na mocy decyzji z sierpnia 1992 roku, w innej kwocie niż wskazana na „kwicie”, jasnym jest więc, że kwit dotyczy świadczenia pobieranego przez jej męża. Fakt pobierania deputatu węglowego przez powódkę a wcześniej przez jej męża został potwierdzony przez świadka B. P.. Jej zeznania korelowały z wnioskami o przyznanie bezpłatnego węgla złożonymi przez te osoby a przekazanymi do Sądu przez pozwaną.

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 3 w zw. z art. 4 ustawy z 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz. U. z 2017, poz. 1971) świadczenie rekompensacyjne przysługuje osobie uprawnionej w wysokości 10 000 zł.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a ww. ustawy „osobą uprawnioną” do przedmiotowego świadczenia jest. emeryt i rencista mający ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zwanej dalej „rentą”, i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury lub renty do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek

zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń. Osobami uprawnionymi są też wdowy, wdowców i sieroty mających ustalone prawo do renty rodzinnej po osobie, o której mowa w lit. a (art. 2 ust. 1 lit. b).

Stosownie do treści art. 2 ust. 2 ww. ustawy przedsiębiorstwo górnicze w rozumieniu ustawy to: spółka węglowa (jednoosobowa spółka Skarbu Państwa, która prowadziła w dniu 31 grudnia 2011 r. wydobywanie węgla kamiennego na podstawie koncesji) bądź spółka, w której Skarb Państwa lub spółki węglowe posiadały w dniu 31 grudnia 2011 r. akcje lub udziały, która prowadziła w tym dniu wydobywanie węgla kamiennego na podstawie koncesji.

Zmarły L. B. był rencistą mającym ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i pobierającym to świadczenie, uprawnionym w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury lub renty do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym. Zmarły L. B. był zatrudniony w KWK (...) wchodzącej wówczas w skład (...). (...) były przedsiębiorstwami państwowymi mającymi osobowość prawną. 31 grudnia 2011 r. kopalnia należała do (...) S.A., była więc przedsiębiorstwem górniczym. Zmarły spełniał przesłanki z art. 2 ust. 1 lit. a ustawy o świadczeniu rekompensacyjnym. Powódka jest wdową mając ustalone prawo do renty rodzinnej po nim, jest ona więc jednocześnie osobą uprawnioną do otrzymania świadczenia rekompensacyjnego.

W myśl art. 5 ust. 5 ustawy w przypadku gdy wniosek o wypłatę rekompensaty nie zawiera danych, o których mowa w ust. 2, lub nie dołączono do niego dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 1, lub oświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, przedsiębiorstwo wypłacające niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku lub dołączenia dokumentów lub oświadczenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania z pouczeniem, że nieuzupełnienie danych lub niedołączenie dokumentów lub oświadczenia w tym terminie spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

W świetle przytoczonego przepisu wskazać należy, że nieuprawnione jest wnioskowanie pozwanej, że powódce nie należy się świadczenie z tego powodu, że nie dołączyła do wniosku wszelkich wymaganych dokumentów potwierdzających jej uprawnienie do rekompensaty. Powódka złożyła dokumentację potwierdzającą jej prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu a także oświadczyła, że mąż był osobą uprawnioną. Skoro wniosek powódki został rozpatrzony negatywnie, oznacza to, że w ocenie pozwanej powódka dołączyła do wniosku niezbędną dokumentację, bądź też, jeśli nawet jej nie dołączyła od razu, zrobiła to po wezwaniu do uzupełnienia wniosku. Jeśli byłoby inaczej, tj. jeśli pozwana stwierdziłaby, że wniosek jest niekompletny, pozostawiłaby go bez rozpoznania. Fakt wydania decyzji dowodzi, że pozwana dysponowała wszelką niezbędną dokumentacją pozwalającą na rozpatrzenie złożonego wniosku. Dodatkowo, na etapie postępowania przed sądem powódka przedstawiła dowody potwierdzające, że jest osobą uprawnioną do otrzymania rekompensaty, a strona pozwana nie wyraziła gotowości uznania powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie ww. przepisów, orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Pozwana przegrała spór z powódką, wobec czego zobowiązana jest do zwrotu na jej rzecz 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 97 i 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa 500 zł tytułem kosztów sądowych (opłaty sądowej od pozwu), których powódka nie miała obowiązku uiścić.